ΙΧΕ βραδυάσει πειά...

Σκυμμένος στὸ γραφεῖο του, τὸ φορτωμένο μὲ χάρτες, μὲ κρυπτογραφικὲς ἀναφορὲς καὶ μὲ ἀπορρήτους πίνακες, ἐργαζόταν ἀκόμη ἕνας νεαρὸς λοχαγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου.

Ἡ κούρασι κ' ἡ προσήλωσί του στὴν ἐμπιστευτικὴ καὶ λεπτὴ ἐργασία του, εἶχαν σκοτεινιάσει τὴν ὤμορφη ἀνδρικὴ μορφή του. Σὲ μιὰ στιγμή, παρατησε τὴν πέννα του μὲ ἀπογοήτευσι, ἔχωσε τὸ κεφάλι στὶς ἀνοιχτὲς παλάμες του, καὶ ψιθύρισε:

—Γιὰ ποιὸ λόγο ὅλα αὐτά; Γιὰ ποιὸ λόγο; Γιατί οἱ ἄνθρωποι νὰ μισοῦνται ἔτσι; Γιατί ἕνας ἄνθρωπος μὲ κόκκινο χιτώνιο εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ μισῆ καὶ νὰ σκοτώνη ἕναν ἄλλον μὲ χιτώνιο γκρί; Γιατί τὰ ὅπλα; Γιατί τὸ αἷμα καὶ ὁ χάρος, ἀντὶς ἡ ἀδελφωσύνη κι' ἡ ἀγάπη;

Ξαναχόρευαν πάλι στὸ κουρασμένο μυαλό του ὅλες αὐτὲς ἡ ἰδέες. Ἀπὸ καιρὸ ἦταν ποτισμένος μὲ αὐτές, φυλαγόταν ὅμως νὰ τὶς ἐκφράζη, γιατὶ ἀσφαλῶς οἱ συνάδελφοί του θὰ τὸν ἀποδοκίμαζαν, καὶ τὸ στρατοδικεῖο θὰ τοῦ ξύλωνε ἀτιμωτικὰ τὰ γαλόνια.

Ἀπ' τὸ μεγάλο ρολόγι τῆς ὁδοῦ Σολφερῖνο ἄκουσε ἕξη χτύπους. Ἀνακλαδίστηκε τότε καὶ μουρμούρισε:

—Ἕξη ἡ ὥρα κι' ἀκόμη δὲν τελείωσα τὴν ἔκθεσι ποὺ μοῦ ζήτησε ὁ στρατηγός... Μπᾶ, ἂς πηγαίνω τώρα ν' ἀνασάνω λιγάκι, καὶ μετὰ τὸ δεῖπνο ἐργάζομαι ἕως τὰ μεσάνυχτα καὶ τὴν τελειώνω στὸ σπίτι...

Πῆρε τὸν δερμάτινο χαρτοφύλακά του, ἔβαλε σ' αὐτὸν μεθοδικὰ τὰ χαρτιὰ καὶ τὶς σημειώσεις του, τυλίχθηκε κατόπιν στὸ μανδύα του, καὶ βγῆκε στὸ βουλεβάρτο Σαὶν Ζερμαίν.

Ἔξαφνα, ἐκεῖ ποὺ γάζευε τώρα μπροστὰ σὲ μιὰ φαντασμαγορικὴς πολυτελείας βιτρίνα ἀδαμαντοπωλείου, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ βγῆκε στὸ πεζοδρόμιο μιὰ νεαρὴ κυρία. Ἦταν ὤμορφη σὰν πριγκήπισσα παραμυθένια, μὲ τὶς μποῦκλες τῶν ὁλόχρυσων μαλλιῶν της καὶ τὸ ὑγρὸ βλέμμα τῶν μεγάλων γαλάζιων ματιῶν της.

Μὲ βῆμα ἀρχοντικὸ. ἀγέρωχη στὶς ἔκθαμβες ματιὲς τῶν περιπατητῶν, ἀλλὰ καὶ μὲ χάρι ἀγριωιοῦ τῆς ζούγκλας, ἔφθασε στὸ ὑπέροχο ἁμάξι της. Πριγκηπικὸς λακὲς στεκόταν στὴν ἀνοιχτὴ πορτιέρα, κι' ἡ ἄγνωστη, λυγίζοντας τὸ χαριτόβρυτο σῶμα της, ἔκανε νάμπη.

Ὀρθώθηκε ὅμως πάλι, γιατὶ τὸ πολύτιμο μανσόν της ξέφυγε ἀπ' τὸ χεράκι της καὶ κατρακύλησε στὶς πλάκες. Ὁ λοχαγὸς ὥρμησε, τὸ ἀνασήκωσε καὶ τὸ πρόσφερε στὴ θελκτικὴ κάτοχό του.

—Εὐχαριστῶ πολύ, λοχαγέ μου! ἦταν ἡ χαμογελαστὴ ἀπάντησί της, καὶ κατόπιν, σὰν νἄθελε νὰ μὴν τελείωνε ὡς ἐκεῖ τὸ ἐλαφρὰ ρωμαντικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο, πρόσθεσε:

—...Ξέρω... ξέρω... Ὁ στρατός σας ἔχει πανευρωπαϊκὴ φήμη γαλατικῆς ἀβρότητος! Στὸν τόπο μας ὅμως, στὴν πατρίδα μου, οἱ στρατιωτικοί μας μπορεῖ νὰ εἶνε λιγάκι τραχεῖς, μὰ εἶνε σοβαροὶ κι' ἐργατικοί, ὅπως σχεδὸν κι' ἐδῶ...

—Ἀχ, κυρία μου, διαμαρτυρήθηκε ζωηρὰ ὁ λοχαγός, πόσο λίγο ξέρετε τὴ ζωὴ τοῦ σιγχρόνου ἀξιωματικοῦ... Ἐγὼ ποὺ διευθύνω ἕνα τμῆμα στὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο, μιὰ θέσι δηλαδὴ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀναπαυτικὲς ἄλλοτε, σήμερα κατάντησε νὰ ἐργάζωμαι σκληρὰ ἐννέα ἕως δέκα ὧρες τὴν ἡμέρα...

Ἀλλόκοτη, σατανικὴ λάμψις φώτισε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ θεσπέσια μάτια τῆς ἀγνώστου, καὶ τὰ ροδαλὰ ρουθούνια τῆς μυτίτσας της ἀνοιγόκλεισαν μὲ λαχτάρα θηρίου. Δίχως πειὰ νὰ σκεφθῆ τὸ ἁμάξι της καὶ τὸν λακὲ ποὺ περίμενε μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι καὶ σὲ στάσι προσοχῆς, εἶπε:

—Ἀλήθεια;... Ὑπηρετεῖτε λοιπὸν στὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο;... Μὰ ἔπρεπε νὰ τὸ φανταστῶ... Φαίνεστε τόσο ξεχωριστὸς ἀπ' τοὺς ἄλλους, τόσο μορφωμένος, κι' ἔχετε τέτοιο παρουσιαστικό, ὥστε...

Δὲν συμπλήρωσε τὴ φράσι της, ἀλλὰ τὸν κύτταξε μὲ πονηρὸ θαυμασμό.

Ὁ λοχαγὸς ἔνοιωσε ζάλη. Τὸ σφριγηλὸ αἷμα του ἔβραζε στὶς φλέβες του, καὶ μὲ κάποια ματαιοδοξία νεανικὴ εἶπε:

—Μάλιστα, κυρία μου... Ἐργάζομαι ἐξαντλητικά, καὶ σπουδαιότατες εὐθύνες βαραίνουν τοὺς ὤμους μου... Ὀχτὼ καὶ δέκα ὧρες—πολλὲς φορὲς—τὴν ἡμέρα δὲν ἐπαρκοῦν γιὰ τὴν ἐργασία μου... Ἀπόψε, μάλιστα, προκειμένου νὰ τακτοποιήσω τοὺς κρυπτογραφικοὺς κώδικας, θὰ ἐργασθῶ στὸ σπίτι μου τουλάχιστον ὡς τὰ μεσάνυχτα!...

Ἡ γόησσα ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸν δερμάτινο χαρτοφύλακα τοῦ λοχαγοῦ κι' ἔπειτα, μουρμούρισε παιχνιδιάρικα:

—Λοχαγέ μου, θὰ γίνετε αἰτία ν' ἀρπάξω κανένα κρυολόγημα... Πρέπει λοιπὸν ν' ἀνεβῶ στὸ ἁμάξι μου καὶ νὰ φύγω... Μπορῶ ὅμως, ἀνταποδίδοντας τὴν λεπτότητά σας, νὰ σᾶς ὁδηγήσω ὡς τὸ σπίτι σας;

Λαχτάρησε ὁ ἀπερίσκεπτος ἀξιωματικός. Ἡ θερμόαιμη νεότης του ἀνατρίγιασε ἀπ' τὴν προσδοκία ρωμαντικῶν περιπετειῶν κι' ἀποκρίθηκε μὲ οἶστρο:

—Πόσο εἶσθε καλή! Πόσο εἶσθε εὐγενική! Καὶ πόσο ἀξιολάτρευτη! Γιατί ὅμως νὰ χροτοριβήσετε γιὰ μένα;... Δὲν εἶνε καλύτερο νὰ σᾶς συνοδεύσω ἐνὼ ὡς τὸ μέγαρό σας;

—Πῶς;... Ὦς τὸ σπίτι μου;... Ξεφώνισε ἐκείνη μὲ προσποιητὴ ἀγανάκτησι. Θεέ μου, πόσο βιαστικοί... μὰ κι' ἀναιδεῖς εἶσθε ἐσεῖς οἱ στρατιωτικοί!..

Ἔμεινε λίγο σκεπτική, σὰν νὰ δίσταζε τάγα. ἐνῶ ἡ πύρινες ματιές της, κρυμμένες κάτω ἀπὸ πυκνὸ δίχτυ βλεφαρίδων, καροφιόντουσαν μὲ βουλιμία στὸν δερμάτινο χαοτοφύλακα. Ἔπειτα, μ' ἕνα κίνημα ξεγνοιασιᾶς. σὰν γυναῖκα ἀνώτερη, σὰν θελκτικὴ θεότης ἀνεύθυνη γιὰ τὰ λόγια της καὶ γιὰ τὴν κοινωνικὴ ζωή της. ξεφώνισε εὔθυμα:

—Ἔστω, λοχαγέ μου... Σᾶς ἀξίζει ἕνα φλυτζάνι τσάϊ στὸ σαλόνι μου. καὶ σᾶς τὸ προσφέρω ὁλόψυχα... Τί ἔχει νὰ φοβηθῆ κανεὶς ἀπὸ ἕναν ἀβρὸ λοχαγὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου;...

Τὴν βοήθησε. ἐκστατικός. ν' ἀνεβῆ στὸ ἁμάξι της. καὶ κάθησε κι' αὐτὸς πλάϊ της. Ἡ καρδιά του γτυποῦσε ἄτακτα καὶ τὰ μάτια του ἦσαν μισόκλειστα, σὰν νὰ τὸν θάμπωνε ἡ προσδοκία μιᾶς γρήγορης κι' οὐράνιας εὐτυχίας...

. . . . . .

Αἷμα πολὺ κηλίδωνε τὴν ἄλλη μέρα τὸ βαούτιμο χαλὶ ἑνὸς κομψοῦ σὰν φωλίτσα σαλονιοῦ. Κι' ἕνα πτῶμα, μὲ τὸ κεφάλι θρύψαλλα ἀπὸ μιὰ σφαῖρα πιστολιοῦ, βρισκόταν ξαπλωμένο ἐκεῖ. κοῦο πειά. κίτρινο, σφιγταγκαλιασμένο ἀπ' τὸ θάνατο...

Ὁ ἀέρας ἔξω. στὸ μουχλιασμένο καὶ καταγνιασμένο ἐκεῖνο γειτωνιάτικο ἀπομεσήμερο. σφύριζε ἀνάμεσα στὰ γυμνόφυλλα κλαδιά, κλαίγοντας λυπητερὰ κι' οὐολιάζοντας βαρειὲς κατάρες...

Ναί. θρηνοῦσε ἕνα ξανθὸ παλληκάρι. ἕναν λοχαγὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου. ποὺ γιὰ ἕνα ξεφύγη τὴν ἀτίμωσι—ἔπειτα ἀπὸ τὴ νεανικὴ ἐπιπολαιότητά του—θρυμμάτισε τὸ κεφάλι του μὲ τὸ ἴδιο του τὸ πιστόλι. Καὶ καταριόταν, ὁ ἀέρας. μιὰ ἄκαρδη γόησσα. μιὰ πετρόστηθη κατάσκοπο. ποὺ γοητεύοντας τὴν προηγούμενη βραδειὰ μὲ τὰ ὁλέθρια καὶ μοιραῖα θέλγητρά της τὸ ἄμοιρο παλληκάρι. τὸ νάρκωσε κατόπιν—ὕστερα ἀπὸ ὧρες ὀργίων—καὶ τοῦκλεψε τὸν θανάσιμο χαρτοφύλακα!...

Ἐκείνη τώρα ταξειδεύει ἀτάραχη. δίχως τύψεις. ἴσως κι' ὑπερήφανη. μὲ τὸ ἐξῆπρές. γιὰ τὴν πρωτεύουσα ἑνὸς ξένου κράτους. Κι' ἡ ψυχὴ τοῦ ἄμυαλου παλληκαριοῦ ταξειδεύει στὰ οὐράνια πικραμένη. γιατὶ ἡ ἀδυναμία του μιᾶς στιγμῆς κόστισε στὴ γλυκειὰ πατρίδα του τὸ ξεσκέπασμα στὸν ἐχθρὸ πολιτικῶν μυστικῶν της!...

τα», ἡ ὁποία μάλιστα δὲν ἀρκέσθηκε στὴν ἀσφάλεια ζωῆς ποὺ ἀναφέραμε, ἀλλὰ ἔχει πάντα μαζύ της καὶ τέσσερις πόλισμαν τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας τοῦ Χόλλυγουντ. ὠπλισμένους ὡς τὰ δόντια, οἱ ὁποῖοι τὴν προστατεύουν ἀπὸ τοὺς...τρομεροὺς αὐτοὺς θαυμαστάς της.

* * *

Ἡ Ἐλίσα Λάντι πάλι ἔχει ἀσφαλίσει...τὸν τίτλο τῆς «πριγκήπισσας τῶν ἀστέρων», φοβουμένη μήπως καμμιὰ μέρα πάψουν νὰ τὴν ἀποκαλοῦν ἔτσι στὸ Χόλλυγουντ. Κι' ὅμως ἡ Ἐλίσα Λάντι δὲν ἔχει καὶ τόσο δίκηο νὰ φοβᾶται γιὰ τὸν τίτλο της, γιατὶ εἶνε γνωστό. ὅτι ἡ συμπαθὴς αὐτὴ «βεντέττα» τῆς δθόνης κατάγεται ἀπὸ μιὰ παλιὰ ποιγκηπικὴ οἰκογένεια τῆς Φλωρεντίας κι' εἶνε ἐπομένως μιὰ ἀληθινὴ καθαρόαιμη ποιγκήπισσα! Αὐτὸ ἄλλωστε τὴν κάνει νὰ μὴ λογαριάζη καὶ τόσο τοὺς ἄλλους «ἀστέρες» καὶ τοὺς πολυπληθεῖς θαυμαστάς της καὶ νὰ τοὺς φέρεται πάντα μὲ μιὰ ψυχρότητα...ἀνάλογη ποδς τὴν εὐγενική καταγωγή της!

* * *

Ὅσο τώρα γιὰ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, ὁ «Ἀστέρας τῶν Ἀστέρων». ἔχει ἀσφαλίσει τὴ φωνή της. γιατὶ θεωρεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο καλύτερο στὸν κόσμο. ἀπὸ μιὰ φωνὴ ποὺ ξέρει μὲ τὶς ἀπογοήσεις τῆς νὰ ἐκφράζη ὅλα τὰ ἀνθρώπινα συναισθήματα. Κι' ἡ Γκρέτα ἔχει τὴν πιὸ θερμὴ καὶ τὴν πιὸ παράξενη φωνὴ ἀπ' ὅλους τοὺς «ἀστέρες». Καθὼς βλέπετε. λοιπόν, ἡ «βεντέττες» τῆς δθόνης φοβοῦνται τόσο πολὺ γιὰ τὰ χαρίσματα ποὺ γοητεύουν τοὺς θαυμαστάς τους. ὥστε ἀναγκάζονται νὰ τ' ἀσφαλίζουν πολλὲς χιλιάδες δολλάρια.

JEANNE ROUDOT